

1

ถ้อยคำเตือนความจำ

แอชยืนอยู่ที่ ประตูห้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาล ใบหน้าเขาเรียบเฉย อ่านไม่ออก มือทั้งสองข้างสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกงยืนขณะที่รอให้ฉันตอบสนอง

ฉันกวาดตามองข้อความอัปมงคลในมือ หนึ่งข้างเป็นหมายเลขที่โดดเดี่ยวเหลือเกิน สองรวมกันเป็นคู่ สดุดีกับมันให้มากเท่าที่ทำได้เถอะ

การ์ดใบนี้ไม่ได้พิมพ์มาแบบเดียวกับใบที่เคยส่งมาก่อนหน้านี้ แต่ใช้กระดาษที่มีลายน้ำแบบเดียวกัน และลำนวนก็เหมือนนักฆาตรดึกกาล

ล็คก็ไม่ใช่คนฆ่าพ่อแม่ฉัน

ฆาตกรยังลอยนวลอยู่ และตอนนี้ผู้ชายที่ฉันหลงรักก็ประกาศว่ามีเรื่องจะสารภาพ กลิ่นของเขายังอบอวลอยู่บนกระดาษที่ฉันถืออยู่ ฉันยัดมันลงไปได้ผ้าห่ม

บริดเจ็ตตื่นขึ้น “ฉันจะไปโทร.บอกพ่อแม่ว่าเธอดีขึ้นแล้ว”

เธอออกไปจากห้อง ส่วนแอชก็นั่งลงข้างฉัน

เราไม่ได้คุยกันตั้งแต่ตอนที่ฉันบอกความจริงเรื่องตัวตนสองแบบให้แอชรู้ เรื่องที่ฉันเป็นทั้งเคทลินและแคท สมองฉันหมุนตัว ความเจ็บปวดกระหน่ำอยู่ในกระบอกตาและเสียงหึ่งๆ ในหูที่ดึงดูดความสนใจของฉันไปจากเสียงของเขา

“เคทลิน แคท”

ฉันเงยหน้าขึ้นมองดวงตาเจ้าอารมณ์ของแอช เส้นผมสีดำที่ดูเหมือนเขาเสียผมอยู่เสมอ รอยยิ้มที่ค้าง ใบหน้าที่ฉันไม่อาจกำจัดออกไปจากสมองได้ ฉันพยักหน้า “โทษทีนะ ฉันยังคิดอะไรได้ไม่ชัดเจนนะ” การหมดสติไปทั้งสัปดาห์ทำให้ผู้หญิงเราเป็นแบบนี้แหละ ฉันยังไม่อยากจะเชื่อว่าเสียเวลาชีวิตไปหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ หนึ่งสัปดาห์ที่ฉันไม่มีวันได้คืนมา

แอชกลืนน้ำลายแล้วเหยียดไหล่ตรง พลังดึงดูดกระดาศยับยู่ยี่ออกมาจากกระเป๋ “เราไม่ได้พบกันโดยบังเอิญหรอกนะ”

ฉันห้ามหัวใจไม่ให้เต้นกระหน่ำ พลังสุดท้ายใจเข้าลึกๆ แล้วบอกตัวเองว่าให้โอกาสเขาอธิบายสักครั้ง “คุณหมายความว่ายังไงกัน”

แอชส่งกระดาศให้ ฉันคลี่มันออกด้วยฝ่ามือเปียกชื้นแล้วกวาดตาอ่านลายมือวนเป็นวงของแม่คูนตาฉันในแบบที่ทำให้ท้องไส้บีบตัว

แอช

มาพบฉันที่สำนักงานพรุ่งนี้นะ มีบางอย่างที่เธอจำเป็นต้องรู้ อย่าบอกใคร

-อลิซ ทราวีส

จดหมายลงวันที่หนึ่งวันก่อนแม่จะถูกล่า ฉันขมุนขึ้นพลังจ้องมองทั้งด้านหน้าและด้านหลังให้แน่ใจว่าอ่านทุกอย่างแล้ว “แอช นี่มันอะไรกันนะ”

“ผมหวังว่าคุณจะบอกผมได้” เขาเอ่ย “ไม่กี่เดือนก่อน แม่ผมขอให้ผมเอาเสื้อผ้าเก่าๆ ไปให้สถานสงเคราะห์คนจรจัด ผมเจอจดหมายฉบับนี้ในเสื้อโค้ต ทำไมอลิซถึงอยากเจอผมล่ะ”

“ไม่รู้เลย คุณรู้จักแม่ด้วยเหรอ”

แอชสั่นหัว

“แล้วคุณจำชื่อเธอได้ยังไง”

“เธอ...” เขาหยุดพูด “การตายของพ่อแม่คุณเป็นข่าวดัง”

“ใช้สิ” แต่คุณกำลังจะพูดอะไรกันแน่ล่ะ

“ผมจ้างนักสืบให้ช่วยหาคู่ข้อมูล” แอชล่าต่อ “เขาพบตัวคุณ และผมก็จัดการให้ตัวเองได้พบกับคุณโดยบังเอิญ”

หัวฉันรวดราวไปด้วยความโกรธ “คุณจะได้ชักใช้ฉันนี่สิ”

“ผมจะได้รู้จักคุณต่างหาก” แอชคว้ามือฉันแล้วบีบ ความเศร้าใจอย่างลึกล้ำครอบงำดวงตา ความเป็นจริงอันเย็นเยียบดังก้อนอยู่ในคำพูดของเขา “ผมไม่รู้ว่าคุณทำอะไรแม่ของคุณถึงอยากเจอผม แต่ผมอดคิดไม่ได้ว่าถ้าผมเจอจดหมายก่อนหน้านี้ ถ้าผมได้คุยกับเธอ เธออาจจะยังมีชีวิตอยู่ ผมอาจจะหยุดยั้งเรื่องนั้นได้”

“ยังงั้นล่ะ”

“ผมไม่รู้ ผมคิดว่าถ้าได้รู้จักลูกสาวของเธอ ผมอาจจะเข้าใจก็ได้ แต่ผมไม่คิดว่าตัวเองจะตกหลุมรัก ไม่คิดว่าจะได้เจอกับคุณ” เขาปิดบอยผมให้พ้นจากใบหน้าฉัน

ฉันเสริมยิ้ม “คุณชอบบทพูดนั้นมานานแค่ไหนแล้ว”

แอชดูเหมือนเด็กที่ถูกจับได้ตอนกำลังแอบกินลูกอม “ตั้งแต่ตอนที่ผมออกจากห้องไปนั่นแหละ”

“น่าฟังดีนะ แต่ก็ขัดแย้งในตัวด้วย”

คิ้วเขาเลิกขึ้นทันที “ว่าไงนะ”

“คุณวางแผนจะพบฉัน แต่ไม่คาดว่าจะได้เจอกับฉันนี่แหละ”

เขาหัวเราะเบาๆ “ผู้ชายเราต้องลองดูสิ จริงมั๊ย”

ฉันตบมือเขาเบาๆ อย่างปลอบใจ “คราวหน้าคุณจะทำได้ดีขึ้น”

แอชส่งสายตาละห้อยให้ฉัน “จะมีคราวหน้าใช้มั๊ยครับ”

“ก็แล้วแต่ ทำไมคุณถึงบอกเรื่องนี้ให้ฉันรู้ตอนนี้ล่ะ”

แอชยกไหล่ “ก็คุณบอกผมเรื่องแค่นี้”

“แล้วคุณรู้สึกยังไงกับเรื่องนี้”

“เจ็บปวด เพราะความลับมันทำร้ายคนได้ ผมไม่เคยอยากจะทำร้ายคุณเลย เคทลิน”

ฉันถอนใจ “คุณรับได้รีปเล่าเรื่องที่ฉันเป็นแค่นี้”

“ผมรับได้ แล้วคุณรับได้หรือเปล่าที่ผมจัดการการพบกันของเรา”

“ฉันโอเค”

แอชยิ้มกริ่ม “นี่ถึงตอนที่เรากอดกันแล้วใช่ไหม”

“และเพลงประกอบแสนโรแมนติกก็ดังขึ้น” ฉันเอนตัวไปกอดเขา แต่หัวเริ่มหมุนตัว “โอ้ย โทษทีนะ”

“ผมจะยอมรับเท่านั้นก่อน” แอชจูบปากฉันอย่างเต็มที่และลึกซึ้ง พลังประคองหน้าฉันไว้ระหว่างมือทั้งสองข้าง เขามีรสชาติเหมือนเปปเปอร์มินต์

จากนั้นความหวานก็แปรเปลี่ยนเป็นขมขึ้น

ฉันดึงตัวออก เสียงเตือนดังลั่นอยู่ในหู “ฉัน...ฉันมี...อะไรบางอย่าง...”

“แคท คุณโอเคหรือเปล่า”

“เคทลิน...เรียกฉันว่าเคทลิน” หัวฉันยังรู้สึกเหมือนกับว่ามีก้อนลึลึอัดอยู่เต็ม ไม่มีที่ว่างสำหรับความคิดเลย มือทั้งสองข้างตบไปมาราวกับค้นหาอะไรบางอย่าง กระดาะไฉไล กระดาะที่มีกลิ่นเหมือนเปปเปอร์มินต์กับชิการ์นะ ฉันต้องการออกมาจากใต้ผ้าห่มแล้วส่งให้แอช “นักสำรวจติดกาลยังมีชีวิตอยู่ เขาส่งนี่มาให้ฉัน”

แอชรับการ์ดไปแล้วจ้องมอง ดวงตาเขาเบิกกว้าง “เคทลิน ไม่เห็นมีอะไรเขียนอยู่เลย”

2

หมักล่องหน

ฉันทว่ากระดาศ คืบมาจากแอช หัวใจเต้นรัวขณะที่มองหาลายมือ เป็นระเบียบเรียบร้อยสีน้ำเงินซึ่งปรากฏอยู่บนการ์ดก่อนหน้านี้ไม่นานนัก “เป็นไปได้ ฉันเห็นว่ามีข้อความเขียนอยู่จริง ๆ นะ”

แอชลูบคาง ความคิดต่าง ๆ วนเวียนอยู่ในดวงตา “คุณบาดเจ็บที่หัว แถมยังผ่านความเจ็บปวดหนักหนาสาหัสมา เป็นไปได้หรือเปล่าที่คุณจะจินตนาการเรื่องนี้ขึ้นมาเอง อาจจะเป็นฝันร้ายก็ได้”

ฉันทูกระดาศสีครีมขึ้น ความโกรธพลุ่งพล่านอยู่ในตัวแบบรวดเร็วและร้อนแรง “ฉันจินตนาการไอ้เรื่องนี้มาเธอ ฉันไม่ได้บ้านะ! ฉันรู้ว่าเห็นอะไร เขาช่มชู่เรา ช่มชู่คุณ”

บริตเจ็ตต์แอบมองเข้ามาในห้อง “พวกเธอโอเคหรือเปล่า”

ฉันทโบกกระดาศให้เธอ “บริตเจ็ตต์ เธอเห็นมันไหม้ยัย”

บริจพยักหน้า รอยยิ้มไม่สบายใจของเธอเปลี่ยนเป็นการขมวดคิ้ว นิ่งหน้าไม่แน่ใจ “นั่นไม่ได้มาจากแอชเธอ”

ให้ตายเถอะ บริตเจ็ตต์ไม่ได้เปิดข้อความอ่านก่อนแน่ๆ “การ์ดมาจากนักฆ่ารัตติกาล”

“ว่าไงนะ ขอฉันดูหน่อย” เธอคว้ากระดาศไปแล้วหมุนตัวหนีฉันทขณะที่อ่าน “เอ่อ เคทลิน มัน-”

“ว่างเปล่า ฉันรู้” ฉันถอนใจพลางนวดกระบอกตา พยายามจะมอง ทะลุเมฆหมอกแห่งการหลอกลวงรอบตัว มีสติหน่อย เคทลิน นักข่าวตติกาล อยากให้พวกเขาคิดว่าเธอสติแตก “เธอจินตนาการเรื่องนี้ขึ้นมาเอง” เขา อยากให้พวกนี้พูดออกมาแบบนั้น

บริติชเจ็ตส่งกระดาดเข้านมาให้ “อาจจะเป็นการเล่นพิเรนทร์ก็ได้ ใคร บางคนใช้หมึกล่องหนเพื่อทำให้เธอกลัว”

ตาสว่างเลยทีเดียว “นั่นคือเหตุผลที่ผมครั้งนี้หมึกถึงไม่เหมือนเดิม” ฉันค้นหาข้อความที่ยังหลงเหลืออยู่ แต่ก็หาไม่เจอเลย ฉันจึงวางกระดาดลง ใกล้กับช่อดอกไม้ “นี่ไม่ใช่การเล่นพิเรนทร์ นี่ฝีมือเขานั่นแหละ เราต้องโทร.หานักสืบเกรย์”

พยาบาลตรวจร่างกายฉันแล้วเก็บห้องขณะที่ฉันวางสายโทรศัพท์ “ดอกไม้ สยวนะคะ” เธอชม ฉันพยักหน้ารับ

นักสืบเกรย์มาถึงหลังจากนั้นไม่นาน “ผมเพิ่งออกจากโรงพยาบาลไปเองนะ” เขาสอดแผ่นกระดาดว่างเปล่าเข้าไปในถุงเก็บหลักฐานแล้วเขียนอะไรบางอย่างลงในสมุดจด “เราจะเอามันไปทดสอบหาร่องรอยตกค้าง ถ้ามีการใช้หมึกล่องหนจริง มันจะปรากฏให้เห็น” เขาถอนใจ “มีอะไรก่อนผมไปอีกมั้ย”

ฉันกอดอก “คุณคิดว่าฉันรู้เรื่องนี้ขึ้นมาเองสินะคะ” ท่าทางยอมแพ้ของเขาบอกฉันว่าอย่างนั้น

นักสืบเกรย์หัวหน้า “ผมคิดว่าคุณบาดเจ็บสาหัสทั้งทางกายและอารมณ์ ที่แผนกสามารถแนะนำคนที่ชำนาญเป็นพิเศษเรื่องโรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญให้”

“ฉันไม่ต้องการนักบำบัดค่ะ”

“งั้นก็ไปปรึกษา”

“มันต่างกันตรงไหนล่ะ”

เขายักไหล่

แอบขบมือฉัน ฉันสูดหายใจลึก ตกใจกับการที่ตัวเองไม่โหล่นเฉียว

ขึ้นมาย่างๆ ตั้งแต่พื้นขึ้นมา รวากับว่ามีไทสะท้อนแรงเดือดปุดๆ อยู่ใต้ผิวหนัง ต้องใช้ความร้อนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเพื่อให้มันระเบิดออกมา “คุณจะรู้ผลเมื่อไรคะ”

“ขึ้นอยู่กับว่าห้องแล็บเห็นความสำคัญเรื่องนี้มากขนาดไหน ผมจะโทรบอกคุณเมื่อเรารู้อะไรบ้างแล้ว แต่ผมไม่ค่อยกังวลสักเท่าไรนะ เพราะฆาตกรตายไปแล้ว ส่วนคุณเองก็ปลอดภัยดี” นักสืบเกรย์เก็บสมุดจดเข้าไปในกระเป๋า แล้วหมุนตัวเตรียมเดินออกไป

“สักก็ไม่ใช่ฆาตกรคะ คุณนักสืบ ยิ่งแผนกของคุณตระหนักเรื่องนี้ได้เร็วเท่าไร คุณก็กลับไปทำงานได้เร็วขึ้นเท่านั้น”

เขาไม่พูดอะไรขณะที่เดินออกไป

น้ำตาร้อนผ่าวในดวงตา แต่ฉันกะพริบไล่มันไป “มีข้อความอยู่จริงๆ นะ แอช ฉันสาบานเลย”

“ผมเชื่อคุณ หวานใจ เราจะหาคำตอบเรื่องนี้กัน พักผ่อนเถอะนะ”

พยาบาลชุดจิ้งหะเราด้วยรอยยิ้มเสแสร้งกับรถเข็น “ได้เวลาไปทดสอบแล้ว เคทลิน แต่ก่อนอื่น ฉันต้องเอาท่อสวนของคุณออกก่อน”

หลังจากสองวันอันแสนเหลือทนในการนอนโรงพยาบาล ฉันก็ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะอาบน้ำให้ได้ ฉันทนกลิ่นเหม็นสาบของตัวเองไม่ไหวแล้ว และไม่รู้ว่แอชทนได้อย่างไรด้วย

แอชพุงฉันจากเตียงเข้าไปในห้องน้ำ ริมฝีปากเขาปิดไล่ท้ายทอยและเขาเป่าลมหายใจร้อนๆ แบนผิวฉัน “อยากให้ช่วยมั๊ย”

ฉันผละออก พลังต้านทานไม่ให้ตัวเองครางออกมาว่า *อยากลิคะ* “ฉันอาบน้ำเองได้”

แอชหัวเราะเบาๆ และเสียงเขาทำให้ฉันเร้าร้อนอยู่ภายใน “คุณจะทำเองก็ได้” เขาเลื่อนมือลงไปตามแผ่นหลังฉัน ปลดชุดคนไข้ออกแล้วข้อนับท้ายฉันไว้ “แต่ผมสัญญาว่าคุณได้เลยว่า คุณจะเพลิดเพลินมากกว่านี้เยอะ ถ้าให้ผมอาบน้ำ”

สัมผัสของแอชทำให้หัวใจเต้นแรง ฉันคว้ามือเขาแล้วดึงออกจากตัว

แต่ไม่อาจทนปล่อยนิ้วเขาได้ ถ้าแอสเลือกจัดการฉันในเวลานี้ ฉันก็รู้เร็วแรง จะหยุดเขาได้เหมือนกับใบไม้ที่ติดอยู่กลางพายุ เขาคงได้ครอบครองฉันทั้งหมดแน่

ฉันหมุนตัวไปหาเขา พลังกระดิกนิ้วไปมา “ออกเดตก่อนแล้วถึงค่อยมีเช็ทซ์”

“นี่ผู้ให้บริการเช็ทซ์ทางโทรศัพท์พูดเองเลยนะ”

“คุณก็รู้ว่าเราไม่ควรเอาเรื่องงานมาปนกับเรื่องส่วนตัวนะ”

“แล้วคือนั่น--”

“เกิดขึ้นหลังจากประสบการณ์เฉียดตาย” ฉันจดจำการที่แอสอยู่ข้างในตัวฉันได้ แล้วจึงผลักไสความคิดนั้นออกไปก่อนที่ฉันจะนึกกระซอกเลื้อยผ้าเขาออก “ถ้าเกิดว่าเราไปกันไม่รอดล่ะ แบบคู่รักจริงๆในโลกแห่งความเป็นจริงนะ ถ้าเกิดว่าเราเข้ากันไม่ได้จะเป็นยังไง”

แอสยิ้มกว้าง “อ้อ เราเข้ากันได้พอดีแน่นอน”

ฉันตบอากาศตรงหน้าเขา ความร้อนผะผ่าวซ่าบนแก้ม “ตอนเราออกไปจากที่นี่ เรา--”

“เคทลิน”

“คะ”

“ถอดชุดคุณออกซะ”

ฉันตัวลั่นสะท้านไปกับคำสั่งของแอส ความหวงเนื้อหวงตัวสลายหายไป ความอบอุ่นรวมตัวอยู่ที่ศูนย์กลางของฉัน ปลายนิ้วชาน้ำ สิ่งที่ช่วยบรรเทาทุกอย่างลงคือสัมผัสเย็นๆจากผิวเขา ฉันพยักหน้าและปลดชุดคนไข้ออก ปล่อยให้ชุดเลื่อนหลุดจากร่างตกลงสู่พื้น ฉันปิดหน้าอกไว้ด้วยแขนสองข้าง “ไม่มีเช็ทซ์นะ”

แอสเริ่มเปิดน้ำ “ใครพูดถึงเช็ทซ์กันล่ะ ผมแค่จะอาบน้ำให้คุณ งานหนักหนาสาหัสเลยนะ รู้มั้ย”

“ใช่สิ ฉันแน่ใจว่านี่จะต้องหนักหนาสาหัส...สำหรับคุณแน่”

แอสหัวเราะ “มานี่เถอะ” เขาช่วยฉันก้าวลงในอ่าง

“นี่เป็นความคิดที่ไม่เอาไหนเลย”

“ทำไมล่ะ”

เพราะนี่ดูจะใกล้ขีดสันทสนมยิ่งกว่าเช็ทซ์เสียอีก ฉันเปลือยอยู่ แต่คุณไม่ ฉันไม่ได้โกนขนมาทั้งสัปดาห์ คุณจะเห็นจุดบกพร่องทุกจุดบนตัวฉัน ความไม่สมบูรณ์แบบทุกอย่างภายใต้แสงไฟฟลูออเรสเซนต์เฮงซวยพวกนี้ “ไม่มีอะไร คุณไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก เราน่าจะแค่—”

“เคทลิน”

“คะ”

“คุณงดงามครับ”

ฉันเกือบเชื่อเขาแน่ะ แต่ฉันไม่ได้สติมาตลอดสัปดาห์ รอยฟกช้ำคงจะเป็นสีม่วงเข้ม น้ำเงิน และดำที่จางลงเป็นจุดต่างดวงตามแบบฉบับ น้ำหนักฉันลดลงมากเกินไป ซีโรตรงกับกระดุกสะโพกโผล่ออกมาชนิดที่ไม่ได้ดูดีหรือเช็ทซ์เลย แถมการเห็นผมตัวเองแค่แวบเดียวก็ทำให้ฉันกลุ้มแล้ว ฉันชิตเซียวและมีรอยคล้ำใต้ตา ฉันดูไม่ได้เอาเสียเลย

แต่ฉันก็ตั้งใจที่แชนไม่เห็นด้วยนะ

“ไม่มีเช็ทซ์นะ” ฉันย้ำอีกครั้ง แล้วหย่อนตัวลงไปในอ่าง รู้สึกชอบคุณราวจับกับชั้นบันไดของอ่างที่ช่วยในระยะพักฟื้น ฉันแกะผ้าพันแผลออกมาแล้ว และความร้อนก็ทำให้สะเก็ดแผลรอบข้อมือข้อเท้าฉันสแนบๆ คันๆ ฉันชันเข่าขึ้นมาทื่อๆ ปกปิดตัวเองให้มากเท่าที่จะทำได้

แชนหัวเราะเบาๆ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร เขาใช้อุปกรณ์อาบน้ำที่พยาบาลคนหนึ่งเอามาให้ เธอเลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นแล้วยิ้มขำเมื่อเขาของใช้พวกนี้มาให้ฉัน ก่อนจะปลดสายน้ำเกลือออก แชนเทสบูลงบนฟองน้ำแล้วเริ่มถูแผ่นหลังฉัน “ผ่อนคลายสิครับ”

ฉันพยายามแล้ว แต่การที่เขาอยู่ตรงนี้ทำให้กล้ำเนื้อทุกมัดตื้นตื้นไปหมด

“ผ่อนคลายสิ”

ฉันถอนใจ “คุณนี่ช่างเรียกร่องจริงๆ นะ พ่อเด็กอาบนํ้า”

แชนจุ่มฟองน้ำลงในน้ำร้อนแล้วบีบมันรดหัวฉัน

“เฮ้” ฉันพาดแขนแชน แต่เขาดึงกลับไปแล้ว

“ผมแค่ทำตามหน้าที่เท่านั้นเอง เอาละ ปล่อยให้เด็กอาบน้ำแสดงให้คุณดูแล้วกันว่าควรจะอาบน้ำยังงี้ดี” แอชนวดช่วงบ่าฉัน มือเขาอบอุ่นเหมือนน้ำ และอาการเครียดเกร็งก็เริ่มผ่อนคลายลง

ฉันหลับตาลง เพลิดเพลินกับสัมผัสนุ่มนวลจากปลายนิ้วเขา พลังนิกภาพพวกมันอยู่ทั่วตัวฉัน เลื่อนต่ำลงไป ต่ำลงไป...

“ต่ำลงไปเธอ”

ฉันสูดหายใจเข้าอย่างตกใจ “อะไรนะ”

“คุณอยากให้มือผมเลื่อนต่ำลงไปเธอ”

พระเจ้า ฉันพูดอย่างนั้นออกไปดังๆ เธอเฝีย “ใช่ ต่ำลงไป...ที่หลังฉันล่ะ”

“ได้สิครับ” แอชเลื่อนมือทั้งสองข้างลงไปตามแนวสันหลังฉัน เหมือนมีดที่ตัดผ่านความตึงเครียด และนวดสะโพกฉัน นิ้วเขาบิดโตนั่นทำยเข้าฉันนิกภาพนิ้วมือพวกนั้นข้างในตัว แยกขยายฉันออก เต็มเต็มฉัน แต่ฉันบอกไปแล้วว่าไม่มีเช็ทซ์ จะมาถอนคำพูดตอนนี้ไม่ได้เสียด้วยสิ

“กลับไปที่การอาบน้ำเถอะ เด็กอาบน้ำ”

“ได้เลย” แอชสระผมฉันโดยใช้หัวฝักบัวถอดได้และหลีกเลี่ยงรอยปูดโน้ที่ด้านหลังหัว หลังจากล้างแชมพูออก เขาก็เริ่มนวดจากสันเท้าฉันไล่มาที่ฝ่าเท้าแล้วยกขาฉันทั้งสองข้างขึ้น มือเขาเชี่ยวชาญในการค้นหากล้ามเนื้อตึงเขม็งแล้วบีบนวดจนกระทั่งมันคลายตัวลงไต้นิ้วมือเรียวยาวแข็งแรงของเขา

นิ้วมือบ้าๆพวกนั้นอีกแล้ว ฉันคุ้นเคยกับการกลับตานิกภาพพวกมันเมื่อเรามีเช็ทซ์กันทางโทรศัพท์ เขาใช้นิ้วเหล่านี้ลูบไล้ยอดอกกับต้นขาฉัน พระเจ้า มือทั้งสองข้างของเขาเลื่อนมาถึงต้นขาฉันแล้ว ฉันขยับขาแยกจากกันให้เขาเข้าถึงฉันได้ทั้งตัว จากนั้นก็หุบขาลง

“นี่มันการอาบน้ำประเภทไหนนะ” ฉันกระเซ้า

แอชคว้าต้นขาฉัน เสียงเขาเจือด้วยความปรารถนา ความละโมภอยู่ในดวงตา ความใคร่อยู่ในมือทั้งสองข้างของเขา “ประเภทที่คุณจะไม่มีวันลืมล่ะ”

แอชแยกขาฉันออกจากกัน ร่างกายฉันเสียวซ่าน หลอมละลายเรา

เข้าหากัน จุดที่มือเขาค้ำยันขาฉันแผดเผาร้อนแรงที่สุด เหมือนน้ำพุแห่งไฟ และตันทา ฉันอยากแหวกว่ายอยู่ในนั้น ปลดปล่อยตัวเองในความมหัศจรรย์อันสวยงาม

แต่...“โอ พระเจ้า...แอช...” ฉันอยากบอกว่าอย่า อยากต้านทานเขาให้ได้ จิตใจฉันเรียกร้องให้ฉันเปิดปากท้วง แต่ร่างกายปฏิเสธที่จะเอ่ยคำที่จะหยุดนิ้วมือเขาจากการสำรวจตัวฉัน

เล็บเขาจิกเข้ามาในเนื้อฉัน กระตุ้นเตาหลอมภายใน มืออีกข้างของเขาเลื่อนเข้ามาระหว่างขาฉัน แล้วนิ้วเขาก็แยกฉันออก ค่อยๆสอดเข้าไปข้างใน ขณะที่นิ้วหัวแม่มือลูบไล้ปุ่มกระสัน

“แอช...” เราไม่ควรทำแบบนี้ แต่ฉันต้องการสิ่งนี้ไม่ใช่หรือไง ฉันหยุดแอชได้ บอกเขาได้ว่า อย่าทำ แต่ฉันก็ไม่พูดอะไรออกไป เพราะนี่ช่างรู้สึกดีเหลือเกิน และฉันต้องการมัน ต้องการช่วงเวลาแห่งความสุขสันต์

แอชปล่อยตัวฉันแล้วหันมาสำรวจหน้าอกแทน เล้าโลมยอดอกแต่ละข้างจนกระทั่งพวกมันแข็งชันและเต็นตุบๆ พร้อมจะระเบิด

“แอช...แอช...โอ พระเจ้า”

เขากดริมฝีปากแนบคอฉัน และคำพูดของฉันก็กลายเป็นเสียงคราง ฉันแอ่นสะโพกเข้าหามือเขา อยากให้นิ้วเขาเข้าไปลึกกว่านี้ อยากได้เขาทั้งหมดเลย

“คุณชอบนิ้วผมในตัวคุณหรือเปล่า”

“ฉัน...ฉัน...”

เขาเริ่มตึงนิ้วออก

“ชอบค่ะ ฉันชอบนิ้วคุณ ฉันชอบพวกมันที่สุดเลย”

แอชดันนิ้วกลับเข้ามา ส่งความเสียวซ่าไปทั่วตัวฉัน “อย่าคิดว่าผมไม่สังเกตว่าคุณจ้องนิ้วผมนะ คุณอยากเสร็จด้วยนิ้วผมใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“คุณอยากจูบพวกมัน ภูมิภาคนี้”

“ภูมิภาคนี้”

เขาแตะมือลงบนริมฝีปากฉัน ฉันดูดนิ้วหัวแม่มือเขา แรงกดดันก่อตัว

ขึ้นข้างในเหมือนคลื่นที่กำลังจะขึ้นถึงจุดสูงสุด

“เสร็จด้วยนิ้วผมสิ เคทลิน มีความสุขเพื่อผม”

ฉันยอมปล่อยตัวไปกับความสุขล้นต์ ทั้งตัวลงสู่เปลวไฟขนาดมหึมา “ใช่ค่ะ ใช่เลย” ฉันกัดนิ้วหัวแม่มือแอส ปลดปล่อยความหวาดกลัว ความเจ็บปวด และความวิตกกังวลถึงอนาคตไป แล้วยอมจำนนต่อความททหรรษที่เขามอบให้ฉันในชั่วขณะนั้น

นิ้วของแอสยังอยู่ในตัวฉันจนกระทั่งการบีบรัดของฉันบรรเทาความรุนแรงลง และดวงตาฉันลืมขึ้นขณะที่ปากเขารอบครองปากฉัน รสชาติของเขาคือนั่นเคยแล้วช่วยปลอบประโลมใจฉัน ถึงแม้ว่ามันกำลังปลุกเร้าอารมณ์ฉันให้พุ่งขึ้นอีกครั้งไปพร้อมๆกัน

จากลักษณะที่เป่ากางเกงเขาต้งแน่น ฉันไม่ใช่คนเดียวที่อยากได้มากกว่านี้

ขณะที่แอสพุงฉันออกจากอ่าง ฉันก็ลืบมือเข้ากับความเป็นชายของเขา แล้วกระซิบที่ข้างหู “เมื่อฉันได้ออกจากโรงพยาบาล ฉันอยากลืมรสนั้นะ”

เขากระดิกนิ้ว “ออกเดดก่อนมีเซ็กซ์สิ”

“อย่างจั้นเธอ แล้วเมื่อก็มันอะไรกันล่ะ”

เขาเผยรอยยิ้มร้ายกาจ “ประสบการณ์แบบแอสตัน ดาเวนพอร์ท ไงล่ะ”

ฉันกลอกตา “โอ คุณนี่ช่างถ่อมตัวเหลือเกิน ถ่อมตัวมากเกินไปด้วยสิคะ”

“ผู้หญิงคนอื่นไม่เห็นคิดอย่างนั้นเลย”

“ผู้หญิงคนอื่นจั้นเธอ”

แอสหน้าแดง “เวรเอ๊ย ผมจะหุบปากเดี๋ยวนี้อแล้วครับ”

“เอาชุดคนใช้ฉันมาได้แล้ว เด็กอาบน้้า”

เขาหยิบชุดมาให้แล้วช่วยพุงฉันกลับไปเตียง พร้อมกับขย้าบ้นท้ายฉันขณะที่เขาต้งผ้าห่มมาห่มให้

ฉันยิ้ม รสชาติขมขึ้นเกิดขึ้นในปาก เสียงหึ่งๆดังอยู่ในหู “ฉันต้งพักแล้วละ”

“หลังจากการอาบน้ำ นั่น ผมก็ต้องพักเหมือนกัน” แอชจูบหน้าผากฉัน
ฉันหลับตาลง

แล้วฉันก็พบตัวเองอยู่ในโถงทางเดินตามลำพัง

ทุกอย่างเงียบสงัด นาฬิกาในห้องโถงบอกเวลาประมาณสี่ทุ่ม หลาย
ชั่วโมงผ่านไปตั้งแต่การอาบน้ำ ประตูด้านข้างฉันเปิดแง้มอยู่ และเด็กชาย
อายุไม่มากนักก็โบกมือให้จากด้านใน แสงจันทร์ส่องผมสีเข้มของผมเป็น
ประกาย “คุณทำอะไรอยู่ครับ”

ถามได้ดี “กำลังเดินอยู่นะจ๊ะ”

เขาพยักหน้า “ผมก็เดินละเมอเหมือนกัน บางครั้งนะครับ”

ฉันลูบรอยปูดโนบนหัว

เด็กชายทำหน้านิ่ว “คุณโอเคมั้ยครับ”

“ฉันไม่เป็นไรจ๊ะ”

“คุณอาจจะต้องการพยาบาลนะ”

“ก็อาจจะ” หรือฉันอาจจะแค่ต้องการออกไปจากที่นี่ “อย่าบอกใคร
เรื่องนี้แล้วกันนะจ๊ะ ตกลงมัย ฉันไม่อยากให้ใครรู้ว่าฉันเดินละเมอ”

เขาก้มหัวลง “ผมก็เหมือนกันครับ”

“ฉันก็ดีด้วย”

“อะไรนะครับ”

ฉันสั่นหัว “ไม่มีอะไรจ๊ะ ราชตรีสวัสดิ์นะ” ฉันหาทางกลับไปห้อง
ตัวเองจนได้ ห้องอยู่ถัดไปอีกแค่ไม่กี่ประตู จากนั้นฉันล้มตัวลงนอน ข้างในนี้
มืดสนิทและแอซก็ไปแล้ว สายน้ำเกลือของฉันถูกถอดทิ้งห้อยต่อแต่งอยู่
ด้านข้าง ฉันต้องเป็นคนถอดมันออกเองแน่ ฉันเคยได้ยินว่าคนเราสามารถ
ทำอะไรแบบนั้นได้ระหว่างการเดินละเมอ หรือฉันไม่ได้ใฝ่ฝันกลับเข้าที่เดิม
ตั้งแต่แรกแล้ว ฉันกดปุ่มเรียกพยาบาลแล้วตรวจดูโทรศัพท์มือถือ นึกสปี
เกรย์โทรมา ฉันเลยโทร.กลับไป

“ฮัลโล” เขาฟังดูเหนื่อยหน่าย เหมือนเขาทำงานมากเกินไปในวันที่
อยากกลับไปทั้งวัน

“นักสืบเกรย์ นี่เคทลินนะคะ”

“มิสทราวิส ขอบคุณที่โทร.กลับมา เราทดสอบกระดาษแผ่นนั้นแล้วนะ”
ฉันกลืนหายใจ

“ไม่มีร่องรอยตกค้างเลย”

ฉันจิกเล็บลงบนที่นอน “แต่ฉันเห็นข้อความนะคะ”

“ผมแน่ใจว่าคุณเห็น ฟังนะ บางครั้งเราก็เห็นสิ่งต่างๆ ที่ไม่ได้มี—”

“เงียบไปเลย”

“ราตรีสวัสดิ์ มิสทราวิส” เขาวางสายก่อนฉันจะทันได้ตอบ นักสืบ

เง่า

ฉันไม่ได้นึกจินตนาการคำพวกนั้นขึ้นมาเองแน่ ฉันได้อ่านมันจริงๆ
หมึกหายวับไปทุกๆ ที่มันน่าจะปรากฏขึ้นมาในการทดสอบ เว้นแต่ว่า...

เว้นแต่ว่าพวกเขาไม่ได้ทดสอบกระดาษแผ่นเดียวกันกับที่ฉันอ่าน

เว้นแต่ว่ามีคนสลับเปลี่ยนกระดาษต้นฉบับกับกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง